Якось літнього дня в затінку дуба лежав дикий кіт. А на дубі крутилася сорока, стрибала з гілки нагілку і врешті заскреготіла:

— Крре-ке-ке! Чи нема поблизу якого птаха? Я знудилася в самоті, хочу погомоніти.

Кіт почув, поволі розплющив очі та й подумав:

"Ех, трапила б ти мені в пазури!"

Сорока побачила кота, але не злякалася. Вона швидко літає, то як прийдеться — враз утече. І вона заскреготіла знову:

— Чи нема поблизу якогось птаха? Обізвися!

Аж ось прилетіла до неї друга сорока.

— День добрий! Бачу, що ти сама, та й думаю: ану ж розважу подругу. Я оце з села.

— То що там цікавого?

Сороку хлібом не годуй, а погомоніти дай. Заскреготіли одна поперед одної. А кіт, заплющивши очі, пильно дослухався до розмови.

— Пам'ятаєш червоний цегляний курник край села? — питає одна сорока.

— Звісно, пам'ятаю! Це там, де рябі кури й білий півень?

— Еге ж. То там похворіли кури. Від самого ранку сидять у кутку — не їдять, не п'ють, не несуться.

— Та невже? Що ж із ними таке?

— Хто його знає!

— Шкода мені бідних курей.

— А мені, гадаєш, не шкода? Та, на біду, хазяї ще вдосвіта в поле поїхали, а повернуться пізно вночі.

Кіт розплющив одне око, друге й став міркувати. Раптом схопився на ноги, підстрибнув і подався стежкою до села.

— Куди це він чкурнув? — питає одна сорока.

— Може, чогось ізлякався або набачив якесь звіря та й погнався за ним,

— Та що нам до нього! Крре-ке-ке! Нехай біжить, куди хоче.

— Крре-ке-ке! І то правда! Полетімо до струмка. Води нап'ємося та ще побалакаємо.

— Полетімо, то й полетімо!

І сороки полетіли до струмка.

А кіт тим часом дістався до села, завернув до хати, де жив лікар, і постукав у двері.

Відчинила дівчинка.

— Що тобі? Лікаря немає. Він поїхав до сестри.

— Знаю,— відказує кіт.— То ж він послав мене сюди і просив, щоб ти дала скриньку з ліками. Захворів один чоловік, треба його оглянути.

Дівчинка винесла скриньку, і кіт побіг далі. Добіг до курника, став і гукнув:

— Добрий день!

— Ко-ко-ко, день добрий,— кволо відповіли кури.

— Я лікар. Дізнався, що ви похворіли, і прийшов вас оглянути. Та й ліки приніс.

Кури зраділи й загукали:

— Просимо, лікарю, до нашої господи!

Але старий півень, пильно глянувши на кота, впізнав його, метнувся подвір'ям і зашепотів курям:

— Це не лікар! Це чорний дикий кіт! Я колись бачив, як за ним гнався наш собака. Як він сюди зайде — біда нам буде.

— Ну, відчиняй ворота! — мовив кіт до біленької курочки.— Перш ніж лікувати, я всіх вас огляну.

Але кури засокотіли:

— Не треба нам твоїх ліків! Іди собі геть!

Кіт збагнув, що його розкусили і, прибравши гордовитого вигляду та закопиливши губу, намірився йти. А кури, бачачи, як він набундючився, зайшлися реготом.

— Гей, лікарю! — вигукнув молоденький півник.— Де ти вчився лікувати?

— Та не лікувати він учився, а хитрувати! — сказала зозуляста курка. — Гадав, ми йому повіримо й відчинимо ворота!

— Ой! Як здумаю про це — аж дрижаки беруть! — писнуло курча.

— Щастя наше, що його впізнав півень! — сокотіла далі курка.— Бач, як упіймав облизня, то тепер тікає.

І кури знову зайшлися сміхом.

— Годі вам реготати! — сердито вигукнув півень.— Ніколи не пускайте нікого в двір, поки не дізнаєтесь, хто він. Хай навіть співатиме вам найсолодших пісень — не йміть віри. Яке б спіткало нас лихо, коли б ми відчинили котові, що видавав себе за лікаря...

— Авжеж, авжеж! Ми завжди пам'ятатимемо цю пригоду!